

Οι εκλεκτοί του Θεού Άγιος Σοφιανός και π. Νικόλαος Πέττας στηρίζουν τους πιστούς (Χαράλαμπος Δ. Κοράκης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ήταν μία εύλογη ημέρα. Έορτάζαμε τήν ανακομιδή τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ προστάτου τοῦ χωριοῦ, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τό 2016. Ὅμως τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας γνώρισα ἕνα νεοφανῆ ὄσιο, τόν ἅγιο ἱεράρχη Σοφιανό, ἐπίσκοπο Δρυϊνουπόλεως καί Ἀργυροκάστρου (+ 26-11-1711) τόν σημειοφόρο, μέσω ἑνός ἀδελφικοῦ φίλου, τοῦ Γιώργου Χριστοδουλόπουλου ἀπό τόν Βασιλικό Ἀχαΐας.

Ὁ Γιώργος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μέ ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ, πού τόν διάλεξαν οἱ ἅγιοι Γεώργιος, Σοφιανός καί τό Τίμιο Ξύλο νά βρεῖ τά ἀπολεσθέντα φυλακτά, πού πέσανε ἀπό τό αὐτοκίνητο ἑνός κληρικοῦ. Μαζί μέ αὐτά βρῆκε μέ τό φάκελο καί δύο βιβλία, πού τό ἕνα ἀπό αὐτά ἐπιγράφεται: «Ὁ ὄσιος Σοφιανός, Ἐπίσκοπος Δρυϊνουπόλεως καί Ἀργυροκάστρου, ὁ σημειοφόρος († 26-11-1711) καί ἡ Πολυτσάνη Πωγωνίου» καί ἕνα μέ τόν τίτλο: «*Νέαι ἡγιασμένα μορφαί εἰς τόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. π. Νικόλαος Πέττας (1941-4.1.2000) καί ἡ πρεσβυτέρα τοῦ Ἀνθῆ (1943-6.12.2012)*

». Επίσης υπήρχε και μία εικόνα με την μορφή του αγίου Σοφιανού ανάμεσα στα άπολεσθέντα πράγματα, πού όταν την αντίκρισα με μαγνήτισε πνευματικά.

Δέν είχα ξαναδει ποτέ τον άγιο ιεράρχη Σοφιανό, αλλά είχα ένα μήνυμα στην ψυχή μου, λές και τον ήξερα. Τό πρόσωπό του ήταν γαλήνιο και ή φυσιογνωμία του γλυκιά και όχι άγνωστη. Άσπάσθηκα την εικόνα (ή όποια είναι στον εικονογραφικό τύπο του αγίου Μακαρίου του Νοταρά) και τον παρακάλεσα νά παρέχει στην οικογένειά μου θερμή χριστιανική πίστη και κατά άμφω υγεία, ώστε νά ζήσουμε μία έν Χριστώ ζωή, όπως την θέλει ό Κύριος.

Όσο ήμουν προσηλωμένος στην εικόνα του θεοκίνητου Ιεράρχη και κρατούσα τό ιερό λείψανο, αίσθάνθηκα ότι άπόκτησα τεράστια δύναμη και θάρρος πνευματικό. Συναισθήματα πνευματικές δυνάμεις, πού δέν είναι δυνατόν νά άποτυπωθούν στό χαρτί. Σκέφτηκα: «Άγιέ μου, είμαι τόσο άμαρτωλός πού, από ότι θυμάμαι, δέν άξιώθηκα έπίσκεψη κανενός Άγίου».

Τό ίδιο βράδυ, μέσα στην άναστάσιμη αυτή περίοδο, κόντευε νά ξημερώσει, και στον ύπνο μου έμφανίσθηκε ό άγιος Σοφιανός με κατάλευκη γενειάδα και άστραφτερά λευκά και χρυσά άρχιερατικά άμφια, όπως ήταν στην εικόνα πού είναι τοιχογραφημένη στην Ιερά Μονή Άγίου Σεραφείμ Τρικόρφου από τον άγιογράφο Κων. Βαφειάδη (την όποια έκ τον ύστέρων πληροφορήθηκα ότι την είχε έπιμεληθεί ό βιογράφος του όσιου Σοφιανού, ό π. Νεκτάριος Πέττας). Τόν είδα τον Ιεράρχη στραμμένο στα τρία τέταρτα του σώματός του. Πίσω από την ιερή μορφή του ξεπρόβαλαν φωτεινές κάμαρες και τό έσωτερικό κάποιας άγνωστης για έμένα λιθοκτιστής έκκλησίας (άναφέρω από την έρευνά μου ότι ό Ιεράρχης στερεΐται Ναού στην Ελλάδα, πού νά τιμάται στό όνομά του). Γύρω του υπήρχε άπλετο φώς, πού προερχόταν από τίς κάμαρες και ήταν τόσο φωτεινό, πού δέν μπορούσε κανείς νά τό άντικρίσει για πολλή ώρα. Ένώ προσπαθοΐσα νά ανάψω τά καντήλια της έκκλησίας αυτής, ό άγιος Σοφιανός με κοιτούσε και με ύφος προστατευτικό μου είπε: «Έσύ κάνε την δουλειά σου!» Μέ την παρουσία του στό ένύπνιό μου, ό άγιος άγωνιστής για την ρωμιούση έπίσκοπος, μου έστειλε τό μήνυμα ότι με ταπείνωση, άγάπη, προσευχή και πίστη, θά πάνε όλα καλά και ότι θά είναι στό πλευρό μας στους μεταβατικούς και ύποπτους αυτούς καιρούς πού βιώνουμε.

Φανταστεΐτε ότι ξγίνα και έγώ, ό μεγαλύτερος άμαρτωλός, άποδέκτης της γαλήνης του όράματος της άληθινής θρησκείας μας! Άξίζει νά άναφερθεί ότι πάντα είχα ψηλά τον άγιο Κοσμά τον Αίτωλό για τον άγώνα πού έδωσε για τό ρωμαΐκο γένος, την έλληνική γλώσσα και θρησκεία και για τίς προφητεΐες του. Μέ τό μπαστούνάκι του, μάς έδειχνε -και άκόμη μάς φανερώνει- τί πρέπει νά προσέχουμε και τί νά φυλάμε μέσα στην καρδιά μας. Κάτι άνάλογο διάβασα, με

αὐτὴ τὴν ἀφορμὴν, ὅτι ἐπιτέλεσε καὶ ὁ ὄσιος Σοφιανός, πού μάλιστα εἶναι πρόδρομος τοῦ Πατρο-Κοσμᾶ.

[Συνεχίζεται]